

Pojasnila k zbirki Sto let Fatime

Knjižice so v prvi vrsti pripomoček za dobro duhovno pripravo na prihod fatimske Marije romarice v letu 2016 in obhajanje stoletnice fatimskih dogodkov leta 2016/17. Osnova zanje so angelova in Marijina sporočila ter ravnanje fatimskih pastirčkov. Ta besedila in nekateri dogodki se v knjižicah ponavljajo, vendar so v vsaki obravnavani z drugačnega vidika.

V prvi knjižici, ki ima naslov *Kristus bo zmagal po Mariji*, so jedrnato prikazani bistveni fatimski dogodki in njihov odmev v življenju Cerkve od leta 1916 do danes. To vsebino naj bi poznal vsak slovenski kristjan, če hoče dejavno in z razumevanjem sodelovati ob obisku fatimske Marije romarice in biti deležen obilnejših milosti.

V drugi knjižici z naslovom *Glasnica Marijinega Srca, Ob deseti obletnici smrti sestre Lucije dos Santos*, je kratko predstavljeno življenje in delo glavne vidkinje sestre Lucije.

Tretja knjižica, *Dve sveči na svetilniku, Ob petnajsti obletnici razglasitve Frančiška in Jacinte Marto za blažena*, govori o obeh blaženih fatimskih pastirčkih in njunem svetniškem življenju, ki sveti otrokom in odraslim našega časa.

V četrti knjižici, *Moj Bog, verujem vate*, so v ospredju vera, upanje in ljubezen ter molitev fatimskih pastirčkov in vseh nas. Življenje po teh Božjih

krepostih in molitev, okrepljena z žrtvijo, spadata med temeljna sporočila, ki jih hočeta posredovati angel miru in Devica Marija.

Ker so v angelovih in Marijinih besedah zelo poudarjene štiri poslednje reči (smrt, sodba, pekel in nebesa), se z njimi ukvarja peta knjižica *Bom tudi jaz šla v nebesa?* To vsebino je deloma obravnavala že knjižica *Pet prvih sobot*.

Šesta in zadnja knjižica, *Pomen Fatime za naš čas*, v obliki pogovora obravnava vprašanja, ki se ob Fatimi, posebej ob treh fatimskih skrivnostih, porajajo mislečemu kristjanu.

Verujem vate

Angel miru moli s pastirčki

Bilo je nekega pomladnega dne davnega leta 1916 na Portugalskem, v kraju Loca do Cabeço [loka du kabésu] pri Fatimi. Pastirčki, Lucija, Frančišek in Jacinta, so tam pasli ovce, ki jim niso delale preglavic. Zato je bilo dovolj časa za molitev in igro. Čeprav je takrat divjala prva svetovna vojna (1914–1918) in morila fante in može, so pastirčki zanjo komaj vedeli. Sicer pa se je Portugalska vanjo vključila šele z letom 1916.

Otroci so pravkar pojedli malico, odmolili rožni venec in se začeli igrati. Rožni venec so molili po naročilu svojih staršev, a še bolj kot to molitev so imeli radi igro, zato so očenaše in zdravamarije krajšali, da bi se čim prej začeli igrati. Bili so pač otroci, podobni drugim otrokom takratnega in našega časa. Vendar je bila v njih vera, ki je bila vanje položena že s svetim krstom in je v domačih globoko vernih družinah rastla in se poglobljala. Ta vera je bila primerna njihovim letom, saj je bila Lucija stara šele devet, Frančišek osem, Jacinta pa šest let.

Za tri preproste pastirčke je bila pomlad leta 1916 velika prelomnica v njihovem življenju in v rasti v veri. Iz Lucijinega pripovedovanja vemo, da se jim je prikazal in jih nagovoril ANGEL MIRU: »Zelo,

zelo je bil lep. Bolj ko se je bližal, tem jasneje smo mogli prepoznati poteze njegovega obraza. Bili smo presenečeni in napol zamaknjeni. Molčali smo. Ko je prišel do nas, je rekel:

‘Ne bojte se, sem angel miru, molite z menoj!’

Pokleknil je na zemljo, se s čelom sklonil do tal in nas povabil, da smo trikrat ponovili naslednje besede, ki jih je izgovarjal:

**Moj Bog, verujem vate, molim te,
upam vate in te ljubim nadvse.
Prosim te odpuščanja za tiste,
ki ne verujejo, ne molijo,
ne upajo in te ne ljubijo.**

Potem ko smo to trikrat ponovili, je vstal in rekel:

‘Tako molíte! Srci Jezusa in Marije sta pozorni na vaše goreče prošnje.’

Nato je izginil.

Njegove besede so se tako globoko vtisnile v naš spomin, da jih nikdar nismo pozabili. Od tedaj smo jih dolgo molili sklonjeni do tal, včasih tako dolgo, da smo od utrujenosti celo popadali po tleh. Prijateljema sem takoj priporočila, da moramo skrivnost ohraniti zase; in tokrat sta me, hvala Bogu, uslišala.«

Pastirčki izpovedujejo vero, upanje in ljubezen

O pomenu prvega angelovega prikazanja je sestra Lucija proti koncu svojega življenja zapisala:

»To je sporočilo vere: **„Moj Bog, verujem vate.“** Verujem, da si edini pravi Bog, stvarnik vsega, kar je, edini Gospod neba in zemlje, edini vreden, da ti služimo, te molimo in ljubimo. Ker verujem, te molim in upam vate, kajti od tebe prihajajo vse dobrine; izročam se v tvoje očetovsko naročje in zaupam v tvojo ljubezen, saj si moj odrešenik.

Ljubim te, ker si edini vreden moje ljubezni. Želim ti poplačati z enako ljubeznijo, s kakršno me ti ljubiš.«

Ni vere brez upanja in ljubezni. Vera teži k upanju in ljubezni. To so tri Božje kreposti. »Največja od teh pa je ljubezen. Prizadevajte si za ljubezen,« nas spodbuja sv. Pavel (1 Kor 13,13–14,1). V apostolskem pismu *Vrata vere* papež Benedikt XVI. piše: »Vera brez ljubezni ne obrodi sadu. Ljubezen brez vere bi bila čustvo, ki je stalno izpostavljeno dvomu. Vera in ljubezen sta si medsebojno potrebni« (št. 14).

Angelova molitev je jedrnata izpoved treh Božjih kreposti, **vere, upanja in ljubezni**, ki smo jih prejeli že pri svetem krstu kot temelj, ki ga je s pomočjo Božje milosti treba vse življenje razvijati. So kakor rože, ki jih moramo stalno zalivati in s pomočjo Svetega Duha iz njih živeti. Skupaj z molitvijo so osnova in abeceda vsakega krščanskega življenja.

Z navedeno angelovo molitvijo pa ne obujamo samo vere, upanja in ljubezni, ampak tudi prosimo odpuščanja za tiste, ki živijo brez vere, upanja in ljubezni. Tako se pridružujemo Jezusu na križu, ki svojih nasprotnikov ni obsojal ali celo preklinjal, ampak je zanje prosil Očeta: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo« (Lk 23,34).

Fatima je v tej luči klic k poglobljeni veri, upanju in ljubezni. Pastirčke je angel takoj od začetka povabil k apostolski dejavnosti, k reševanju ljudi za nebesa, in sicer najprej z molitvijo zanje. Tako so tudi sami rastle v ljubezni, ne le do Boga, ampak tudi do bližnjega.

Že prvo prikazanje angela miru je razodelo glavni problem moderne družbe, pred sto leti in danes: izginjanje vere in z njo molitve, upanja in ljubezni. Mnogi so izgnali Boga iz svojih src, vanj ne verujejo, ne upajo in ga ne ljubijo. Boga so izrinili tudi iz javnega življenja. Bog, ki je ljubezen (prim. 1 Jn 4,8.16), hoče zaustaviti duhovno propadanje človeštva. Še več, hoče ga na mnoge načine privedi do spreobrnjenja. Eden od njih so tudi fatimski dogodki.

Pastirčki so stopili v Božjo šolo, ki jih je naučila svetega življenja. Značilno je, da Bog ne začne s kritiko grešnega človeštva, ampak z vzgojo treh pastirčkov, ki so kakor jedro novih skupnosti lepega krščanskega življenja, ki je življenje v veri in molitvi, upanju in ljubezni.

Angel poučuje s svojim zgledom. Kar uči pastirč-ke, najprej sam izpolnjuje. Pastirčki ga le posnema-jo, ko se kakor angel vržejo na kolena in se s čelom dotaknejo zemlje ter molijo.

Lahko rečemo, da je bilo vseh treh angelovih in vseh šest Marijinih prikazovanj povezanih s tremi Božjimi krepostmi in z molitvijo. Pastirčki so angela in Marijo sprejemali kot Božja odposlanca.

Najpomembnejša resnica naše vere

Ob srečanju z angelom miru, ki ga poznamo že iz prejšnjih knjižic, smo zdaj pozorni predvsem na vero v Boga. »**Moj Bog, verujem vate,**« so prve besede v molitvi, ki so jo pastirčki molili skupaj z ange-lom. Kakor v apostolski in mašni veri izpovedujemo vero tudi v angelovi molitvi.

Statistike kažejo, da število nevernih marsikje ra-ste, s tem pa se manjša število vernih. Po raziskavi leta 2007 (Aufbruch) le dobra polovica Slovencev veruje v Boga (55,18%) in le 40% v Jezusa Kristusa, Božjega Sina in odrešenika. Še manj pa jih veruje v vstajenje od mrtvih (29,71%).

V letih 2012–2013 smo obhajali leto vere. Veliko govorimo o novi evangelizaciji, delamo pastoralne načrte, ki naj bi nam pomagali poglobiti naše vero-vanje in zanj pridobiti tudi tiste, ki stojijo ob strani.

Beseda »verovati« ima dva pomena:

1. verovati v osebne Boga (in v Presveto Trojico) ter se temu Bogu izročati, stopiti z njim v prijateljski odnos ter živeti po njegovi volji;

2. verovati vse, kar je on razodel.

Katekizem katoliške Cerkve nas uči: »Vera je najprej človekova osebna privrženost Bogu; hkrati in neločljivo pa je tudi *svobodna pritrditev celotni resnici, ki jo je Bog razodel*« (št. 150). Pismo Hebrejcem vero takole opredeli: »Je pa vera temelj tega, kar kdo upa, prepričanje o stvareh, ki se ne vidijo« (Heb 11,1).

V veri najprej in v prvi vrsti sprejmemo Boga samega, ki se nam podarja po Kristusu v Svetem Duhu. S svoje strani se mu svobodno vsega zaupljivo izročamo z razumom, voljo in srcem. Šele na podlagi te osebnostne izročitve Osebi Boga samega sprejmemo z vero tudi resnice o Bogu, sebi in svetu ter Božje zapovedi.

»Verujte evangeliju!« (Mr 1,15), je oznanjal Jezus. Evangelij govori o Bogu in o poti do njega. Evropa in ves svet potrebujeta Boga. Že sv. Pavel je zapisal, da Bog »ni daleč od nikogar izmed nas. Zakaj v njem živimo, se gibljemo in smo« (Apd 17,27-28). Evropa in ves svet potrebujeta Jezusa Kristusa in njegov evangelij. Verovati pomeni okleniti se Kristusa kot prijatelja, biti z njim in hoditi za njim v družini, v poklicu, v javnem življenju, v služenju njemu v bližnjem.

V *Katekizmu* beremo: »Hrepenenje po Bogu je zapisano v človekovo srce, kajti človek je ustvarjen od

Boga in za Boga; in Bog ne neha pritegovati človeka k sebi, in samo v Bogu bo človek našel resnico in srečo, ki je ne neha iskati« (št. 27).

V tem stavku je vsebovana znana misel sv. Avguština iz njegovih *Izpovedi*: »K sebi si nas ustvaril in nemirno je naše srce, dokler ne počije v tebi.«

V nas je hrepenenje po Bogu, Bog pa nas kot magnet priteguje k sebi. Pri tem nam pomaga naše nemirno srce, ki se lahko umiri in najde srečo samo v Bogu. Nastane vprašanje, zakaj kljub temu hrepenenju, Božjemu pritegovanju in našemu nemirnemu srcu mnogi zanikajo obstoj Boga. *Katekizem* našteva nekatere vzroke: »protest zoper zlo v svetu, verska nevednost ali brezbržnost, posvetne skrbi in bogastvo, slab zgled verujočih, religiji sovražni miselni tokovi in končno tista naravnost grešnega človeka, ko se skriva iz strahu pred Bogom in beži pred njegovim klicem« (št. 29).

Da Bog biva, je mogoče spoznati iz vidnega stvarstva. Kakor je uro naredil urar, je stvarstvo ustvaril Bog Stvarnik. Nihče ne bo trdil, da se je ura sama naredila, tako tudi stvarstvo ni samo od sebe nastalo. Ker obstaja stvarstvo, mora biti tudi Bog Stvarnik. Sveti Pavel uči. »Od stvarjenja sveta naprej je mogoče to, kar je v njem [v Bogu] nevidno, z umom zreti po ustvarjenih bitjih: njegovo večno mogočnost in božanskost« (Rim 1,20).

V *Katekizmu* je zapisano: »Cerkev uči, da je enega samega in resničnega Boga, našega Stvarnika in Go-

Kazalo

Pojasnila k zbirki Sto let Fatime	3
Verujem vate	5
Angel miru moli s pastirčki	5
Pastirčki izpovedujejo vero, upanje in ljubezen	7
Najpomembnejša resnica naše vere.	9
Vera v Presveto Trojico	12
Srečanje z živim Bogom.	14
Veri so v oporo čudeži.	17
Različni čudoviti pojavi	17
Sončni čudež.	20
Dr. José Garret o sončnem čudežu	23
Sonce je počastilo Kraljico nebes in zemlje	26
Sedaj ni več mogoče dvomiti	30
Svetlobna znamenja in fatimski dogodki	32
Steber dima, podoben oblaku	35
Molim te.	36
Pastirčki veliko molijo.	36
Povezanost molitve z žrtvijo	40
Sadovi Jacintine molitve in žrtve.	42
Jacintina molitev in žrtve v bolezni.	44
Frančiškova goreča ljubezen	46
Močna vez združitve z Bogom	48

Vsak dan molite rožni venec	49
Sadovi molitve rožnega venca	53
Sestra Lucija o rožnem vencu	54
Kako naj rožni venec molimo?	55
Rožni venec pri prvih sobotah	58
Marijino in Jezusovo naročilo	58
Kako naj obhajamo pet prvih sobot?	61
Uvedba prvosobotne pobožnosti	62
Lucijina prvosobotna pobožnost	63
Več in bolje moliti!	65
Ob koncu	66